

László Ernő

New York, szeptember Galambdúc-kesergő

Megint mindenre fájdalom száll,
hamuszürke, hosszú, kába éj.
A világ kettészelt tornya romján
óriás keresztet vet a fény.
Minden temető minden dombon
nagyobbknak látszik sarkig tárva,
s mintha a lét-nemlét kerítése
veszne bele a némaságba.
Meddig a sírok birodalma?
Hol a közepe, hol a széle?
Minek az első napja van ma,
és ha vége, minek a vége?

Ajtóm előtt ágsöprű, falapát

Míg gyermek voltam, vendég volt a tél,
jó pajtás, kit szép szó visszatart.
Csúszkoráltam pocsolják jegén,
s megkoptam, akár a csizmatalp.
Belenőttem apám bekecsébe,
méregdrágán veszem a szenet.
Hószobraim vállán előbb félre-
csúszott az ég, aztán leesett.
Ajtóm előtt ágsöprű, falapát,
elhidegült a régi jó barát.
Marasztaló mosolyom merevebb,
bordáimon szökik a meleg.
Csak akiket igazán szeretek,
húzom hűlő kályhámhoz közelebb.

Álmomban a szelídség toronyháza
voltam világnagy udvar közepén,
puha füvekre, fényes szalmaszára
rakott fészket bennem a költemény,
de reggel nagyobb rajokhoz szegődtek,
elrepültek számból a szavak.
Hallgatásomat pusztító erődnek
bérelték ki kártékony madarak.

Vonatozz haza...

Kós Károly emlékének

Vonatozz haza híva-hivatlan,
amikor otthon baj van, nagy baj van.
Kövesd azt a titkos első hangot,
mit beléd a szülőföld hullámmozott,
add fel a kényelmet, könnyebbséget,
mikor a legrosszabb megtörténhet,
mikor a legrosszabb épp történik,
s az Istent is kétlük a tiéid,
mikor úgy látszik, minden hiába,
legyen, aki a reményt kiássa
a hamuból, a kormos romokból,
bár neki se sok kell, hogy zokogjon,
nem a hátát, a vállát ajánlja,
a holnap esélyét szétkiáltja,
nádtollat és kőműveskanalat
ragad, szavakat élez: hassanak,
képeket ír, szépséges meséket,
beáll a jövő mindenésének,
épít templomot, otthont, istállót,
farag a gyöngye hitnek mankót,
fát ültet, őshonos Batul almát,
ne csak a csihatag hajtsa sarját.

Az lesz igaz

Itt lakunk e legendás hegyoldalban,
nem régóta, s tudjuk, nem sokáig,
Nincsen mód, hogy előled eltakarjam,
ide már a tél is idelátszik.
Amikor a falevél elparázslík,
és észak felé kacsint a kökény,
magunkhoz veszünk mindent, ami számít,
leballagunk házikónk lépcsőjén,
s elindulunk, szívünkben ezer emlék,
mint terhükkel a vándor búcsúsok,
visszük mindazt, amiért maradnánk még,
s azt is, amit legendánk hazudott.
S az lesz igaz, amit a hazugságról
mindenkinek el fogunk mondani.
Ha hangunk elhal, olvassák le szánkról,
amit mi sem akartunk hallani.

Létképzavar

Sejtettem,
hogy a világ
nagyot fordul,
s amikor fordul,
megcsikordul,
de álmomban se,
hogy ekkorát:
fejtetőről
előbb talpra,
aztán hirtelen
négykézlábra állt.
Lehet szeretni,
nem szeretni,
rajta, nélküle
szekerezni,
árokba dőlét
lesni közönnyel.
De mi lesz,
ha nem a kereke
esett ki,
hanem a tengelye
törött el?